

LIBRIS

We know
books

CINCI

PUMNALE

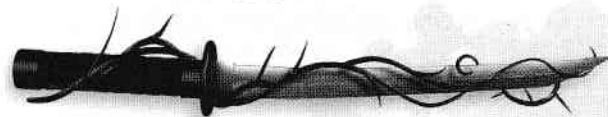
FRÂNTE

MAI CORLAND

Librex Publishing,
2025

CAPITOLUL ÎNTÂI

ROYO
ORAȘUL UMBRIA, YUSAN

Aur pentru sânge – asta e reclama mea și principiul după care trăiesc.

Negustorul numără agale monedele de aur, iar mâinile sale înmănușate tremură ușor la fiecare bănuț care îi cade în palmă. E puțin mai înalt decât mine, dar umerii mei sunt de două ori mai lați.

— Mișcă-te mai repede. Nu am toată noaptea la dispoziție, îi spun.

Vocea mea gravă îl face să tresară, iar două monede de bronz se rostogolesc pe podea. Le lasă să cadă, dar pentru o clipă pare c-ar vrea să se aplece după ele. Pe toate iadurile! Simt c-o să dureze o veșnicie.

În cele din urmă, îmi pune banii în palmă, plătindu-mi pentru nasul spart și piciorul rupt. Apoi dispare, cu pelerina îmblănită fâlfâind în briza rece a nopții. Nu e o meserie onorabilă să fii mușchi de închiriat, dar nici clasa de sus nu e cu mult mai nobilă.

Îmi număr aurul, în timp ce mă mișc greoi printre clădirile acoperite de funingine. Totul e acolo. Îmi bag banii în pungă și o îndes în buzunarul interior al jachetei. În spatele meu, ultima mea victimă scâncește în întunericul aleii. Dacă mai face zgomot,

IRBIS

păsărilor hael îl vor ciuguli de viu până dimineață. Și bogătanul de negustor n-a plătit pentru o crimă.

— Poți să taci, te rog? zic.

Scâncetul se oprește.

— Mulțumesc, zic.

Tace, fie din pricina rugăminții mele, fie de durere.

Mă gândesc să mă întorc să-l ajut. Întotdeauna mă gândesc la asta. Dar nu e treaba mea. Nu e problema mea ce se întâmplă după ce-mi termin treaba. Și, mai ales, de ce negustorul a vrut să-i dea o lecție.

Drumurile astea nu duc nicăieri. Iar eu am unde să mă duc.

Îmi suflu în mâinile aspre și noduroase. Nenorocitul ăsta de frig. Pe străzile pavate lucește gheața și apa care se scurge de pe streșini începe deja să înghețe. Puținii copaci din orașul ăsta înghesuit și-au pierdut demult frunzele. Iarna vine repede în Umbria. Dar, de fapt, moartea vine întotdeauna așa.

Ar trebui să-mi cumpăr niște mănuși călduroase, dar mi se strânge stomacul la gândul de a renunța chiar și la un singur *mun* de argint. Fiecare monedă contează și oricum nu am absolută nevoie de rahaturile alea de lux.

Când ajung pe Strada Inch, două cupluri elegante se dau la o parte ca să-mi facă loc. Sunt numai blănuri scumpe și pălării împodobite cu pene. Bogătași. Mă ocolesc cât mai departe cu puțință, apoi se grăbesc ca și cum aș fi contagios sau așa ceva. Dacă statura mea nu-i intimidează, atunci măcar cicatricea care-mi brăzdează fața își face treaba. Oamenii păstrează distanțele.

E bine.

Cu un mormăit, deschid ușa grea de lemn de la Butcher & Ale. Am fost la viața mea și-n locuri mai curate, mai frumoase, cu mâncare mai bună, dar puburile alea nu mi se potrivesc. În cârciuma asta e cald, fără să fie sufocant, și gălăgios, fără să fie asurzitor. E taman ce-mi trebuie. Butcher & Ale e acasă. E locul unde mi-am început afacerile acum zece ani. Imediat după ce-am împlinit cincisprezece ani, m-am instalat într-un colț al încăperii. Aveam vreo 18 kilograme de mușchi mai puțin și nicio cicatrice pe

față. Tipii știu foarte bine ce fac aici, dar, dat fiind că mă îngrijesc de siguranța locului, se fac că nu mă văd.

Mă așez pe scaunul meu obișnuit, la capătul barului. Yuri mă vede și îmi toarnă o halbă. Să tot aibă vreo patruzeci de ani sau chiar șaizeci. Nu poți ști, când îi vezi capul chel. Dar nu e genul care să trâncăne, iar mie chiar îmi place asta.

Îmi împinge o halbă de bere, de o curățenie îndoielnică, peste tejgheaua de lemn tocit.

— Te căuta cineva, spune el.

Ridic sprâncenele și iau o gură de bere. Mă caută mereu câte cineva – să mă bată, să mă rănească sau să mă omoare. Nu e nimic nou.

— Și ce-i cu asta? întreb.

Yuri își pune prosopul pe umăr și se apleacă spre mine.

— Era o fată.

Mă opresc din băut. Inima îmi tresare și mi se oprește în gât. O împing înapoi la locul ei și încerc să par calm.

— Cum arăta?

— Frumoasă, spune Yuri.

Nu tocmai cea mai utilă descriere. Îmi strâng pumnul și-l privesc țintă. Face ochii mari și își freacă nasul pe care altcineva i-l rupsesse cu ceva timp în urmă. Apoi începe să bolborosească ceva.

— Cam de statura mea, ochi mari și căprui, păru' scurt, negru. Ar cam fi de vârsta ta, vreo douăzeci și ceva. Pelerină de catifea roșie.

Înghit în sec, încercând să diger ce mi-a spus. O fată înaltă, de vreo douăzeci și ceva de ani, care întreabă de mine, e ceva neobișnuit. Și, bănuiesc, dacă mai era și „frumoasă”, asta chiar e ceva deosebit – nu-mi mai amintesc de când nu m-a mai căutat vreo fată frumoasă. Poate vrea să-i dau o lecție vreunui fost iubit sau să se răzbune pe altă fată. Dar eu nu lovesc niciodată femei.

— Stă la Hanul Pantoful Negru, adaugă Yuri.

Cel mai elegant loc din toată Umbria. Deci are bani și nu e de pe aici, dar a aflat cumva unde să mă găsească. Adică aici. Asta miroase a necaz.

— Nu mă interesează, zic.

URDIS

We know
books

Yuri ridică din umeri.

— Treaba ta.

Se mută puțin mai încolo ca să servească un alt client. Un tip care pare mai bătrân decât ar trebui stă pe scaunul aflat la patru pași de mine. Se uită doar la Yuri, deci și el e aici ca să bea de unul singur. Uneori te simți mai puțin singur dacă îți îneci tristetea într-un butoi comun de bere. Te pierzi în aglomerația din crâșmă. Chiar dacă nu spui nimic nimănui. În majoritatea nopților, așa fac și eu.

Dar în seara asta, nu reușesc să dispar. Simt, undeva în adâncul sufletului, că asta o să fie una dintre nopțile în care nu pot să uit nimic, oricât de mult aș bea. Atunci de ce să-mi fac singur rost de o durere de cap care să mă trăsnească mâine drept în moalele capului?

Îmi dau berea pe gât, lăsând drojdia pe fund și mă cobor de la bar. Picioarele scaunului scârțâie pe podeaua lipicioasă.

— Eu o cam șterg de pe aici.

Yuri își ridică a mirare sprâncenele stufoase. Se pare că părul pe care nu l-a primit pe cap i s-a dus la sprâncene.

— Deja?

Are dreptate să fie surprins. De obicei, dau pe gât câteva beri, stau în colțul meu și aștept să-mi pice următoarea slujbă. Și încurcăturile știu întotdeauna unde să mă găsească. De obicei, vin repede, dar uneori durează patru beri până să apară ceva. În seara asta, doar una.

— Mă doare capu', zic și bat cu degetul în tâmplă, de parcă Yuri n-ar ști unde mi-e țeasta.

Dar mint. Și, judecând după cum își mișcă ochii ca mărgelele dintr-o parte în alta, Yuri nu mă crede neam.

Cu toate astea, dă din cap.

— Hai, pa, Royo.

Dau să plec și se întâmplă ceva ciudat. Am o senzație de neliniște, de parcă inima mi s-ar opri o clipă. Jur că văd o ceață roșie cu colțul ochiului. Clipesc puternic și mă uit în jur, apoi arunc o privire în oglinda de la bar. Nimic. Doar fața mea brăzdată de cicatrici și un cap tuns care îmi întoarce privirea. Nicio urmă de

roșu. Îmi scutur capul. Chiar sunt obosit în seara asta. Mai bine plec acum.

Ies anevoie din Butcher & Ale și mă întorc pe strada înghețată. Trebuie să-mi repar șireturile cizmelor cât de curând, poate să mai peticesc încă o dată și pielea – mai au ceva viață în ele.

Jur că s-a făcut mai frig cât am fost înăuntru. Respirația mea lasă acum mici dăre de abur în aer. Îmi suflu în palmele reci în timp ce merg.

După cinci străzi în direcția greșită, trec pe lângă Hanul Pantoful Negru. Nu mă pot abține să nu încetinesc, privind îndelung la luminile care strălucesc în ferestre. Mă întreb... și apoi scutur din cap.

Ce fac aici? Ce caut, de fapt?

Am mers de două ori mai mult decât trebuia tot îndepărtându-mă. E prea suspect. Prea aiurea. Instinctele mele nu greșesc niciodată, iar cicatricile de pe trupul meu îmi amintesc de toate datele în care le-am ignorat. Ultima dată, asta m-a costat totul. Nu mai fac așa ceva.

Merg vreo 15 minute de-a lungul Străzii Avalon până la baraca mea, în zona cea mai ieftină a orașului. Clădirile devin tot mai mici și mai dărăpănate pe măsură ce părăsesc cartierul de afaceri. Umbria s-a dus de râpă de când regele Joon a urcat pe tron, pe vremea când eram doar un țânc. Întreaga țară pare să se fi dus.

Drumul face o curbă și în stânga mea apare râul. Ai crede că e frumos să stai aproape de apă, dar nu și în Umbria. Singura cale navigabilă e râul Sol, care e teribil de murdar. Oamenii își golesc oalele de noapte și aruncă gunoaiile direct în el. Și frigul e mai tăios aici, te pătrunde până în oase când ești destul de aproape să auzi apa care linge țărâmul acoperit de nămol.

Încerc să fiu atent la pașii mei, la împrejurimi. Sunt prea multe pericole în Umbria – bande, oameni ca mine sau păsările hael – ca să fii prins pe picior greșit. Dar ceva nu e în regulă cu mine în seara asta. Sunt cu mintea plecată.

Dau vina pe Yuri. E barman, la naiba, nu mesager. Putea să păstreze toată povestea asta pentru el.

Dar nu sunt chiar supărat-supărat pe Yuri. Adevărul este că mă gândesc la *ea*. Când Yuri a spus că e o fată, s-a aprins o speranță. Și speranța e ca un cuțit zimțat. Speranța construiește vise din cioburi de sticlă doar pentru ca realitatea să vină și să le împrăștie pe toate din nou. Speranța este cea mai crudă pedeapsă a tuturor. Pentru că aici nu există speranță, o știi prea bine: nu este ea, prostule. Nu poate fi. Nu mai poate fi vreodată.

Pentru că eu am ucis-o.

CAPITOLUL DOI

EUYN

ORAȘUL OUTTON, FALLOW

Sunt vânat. Râd liniștit în barbă la această întorsătură crudă a sorții, în timp ce mă strecor ușor, cu pasul meu agil, prin piața Outton. Am fost odată un vânător apreciat – cel mai bun din Yusan, după spusele regelui. Și iată-mă acum aici, în această zonă ostilă, în Fallow, și *eu* sunt prada.

Mă trag într-o parte, folosind niște stive de lemne drept acoperire, ca să nu fiu în bătaia niciunei priviri. Mi-am petrecut ultimii trei ani încercând să-i evit pe cei care aleargă după recompensa de douăzeci de mii de *muni* de aur pusă pe capul meu. Măcar hățişul ăsta fără sens numit piață mă ajută.

Piața Outton arată de parcă ar fi fost montată în grabă peste noapte, cu cherestea și orice material care putea fi recuperat de pe o navă, iar în dimineața următoare s-ar fi hotărât să fie lăsată așa pentru încă vreo sută de ani. Mă întreb dacă piețele din Yusan sunt la fel de soioase și dezordonate. N-am călcat niciodată într-una, pentru că am avut întotdeauna servitori care făceau cumpărături pentru noi. Servitori care făceau tot ce doream, de fapt. Dar asta nu mai este viața mea de acum. Este doar cea pe care n-o pot uita.

Trec pe lângă o tarabă cu piei tăbăcite, vândute de un ins cu aspect grobian așezat în spatele tejghelei. Îmi face semn din cap,

iar eu îi răspund. L-am mai văzut, dar nu-i știu numele. Nu l-am întrebat cum îl cheamă, ca să nu mă întrebe și el.

Când îi e clar că n-am să cumpăr nimic astăzi, mă ignoră și continuă să cerceteze mulțimea în căutare de cumpărători, jucându-se cu un cuțit. În lipsa unui rege, în Fallow, fiecare își face dreptate singur.

Simt pe piele privirea cuiva. Mă uit rapid peste umărul stâng ca să văd dacă sunt urmărit. Nu văd nimic.

Trec pe lângă niște găini gălăgioase și apoi pe lângă niște mirodenii parfumate. Mirosul de cuișoare și cardamom e copleșitor. Îmi târăsc încet cizmele pe drumul prăfuit. Mă prefac interesat de niște curmale uscate și privesc peste umărul drept. Tot nimic. Nimic altceva decât scenele obișnuite. Doar femei obosite, în rochii aspre, care transportă mărfuri pe cap și bărbați cu barbă în căutare de diverse lucruri sau de o încăierare ca lumea. Sunt puțini copii, iar cei pe care i-am văzut pe aici sunt mici hoți de buzunare soioși.

Dar astăzi nu-mi fac griji pentru punga mea. Gâtul mă îngrijorează mai mult.

Inima îmi bate cu putere în piept, iar gura îmi este la fel de uscată ca pământul din jurul meu. Dar nu e din pricina soarelui, ci pentru că sunt o țintă ușoară afară și în plină zi, ca acum. Caut să mă amestec printre țărani, dar încă n-am reușit să stăpânesc șmecheria asta. Ca toți ceilalți, port o glugă peste părul negru, iar nisipul prăfos îmi acoperă tunică și pantalonii, dar e ceva la mine care refuză să fie comun.

Două femei se uită în sus când trec. Mă întorc să văd dacă există vreo amenințare, scrutând acoperișurile clădirilor de lut ars, dar cele două se uitau la mine, de fapt. Pentru că trăsăturile și manierele mele sunt prea fine și-mi țin și capul prea drept. Sunt blocat de trei ani în Fallow și încă nu merg îndoit de spate așa cum o fac ei. Umerii mei refuză să se prăbușească sub povară. Când încerc să mă prefac, hangița cea drăguță se strâmbă întotdeauna și mă întreabă dacă „sunt tras pe goarnă”, ceea ce în limbajul lor înseamnă beat.

Ar fi trebuit să rămân la han până la asfințit, când mă pot amesteca mai bine în mulțime. Sunt în siguranță acolo, atât cât pot să fiu. Am verificat fiecare colțișor și am memorat fiecare cale

de scăpare. În camera mea de la etajul al doilea există o scară de frânghie ascunsă în draperii, în cazul în care aş avea nevoie de o ieșire rapidă. Este mai cald la etajul superior, dar o fereastră de la parter ar putea să conducă direct la mine în timp ce dorm. Nu că aş dormi prea mult – o dovedesc cearcănele de sub ochii mei. Când mă prăbușesc în somn, țin un pumnal otrăvit sub pernă și o arbaletă ascunsă sub pat. În baie am o sabie, iar la uși și ferestre sunt capcane. Pe cât se poate, nu ies de aici, mai ales în timpul zilei. Dar nu am putut ignora plicul roșu depus la ușa mea în dimineața asta.

Printului Euyin Hali Baejkin

La grajduri, sună o dată.

Am o ofertă pentru tine.

Printului Euyin. Prinț. Euyin.

Ochii mei s-au oprit pe cuvintele astea, iar stomacul mi s-a întors pe dos, stricându-mi amărățul de mic-dejun din cârnați reci și biscuiți râncezi.

Cineva știe cine sunt. Și nimeni nu ar trebui să știe, pentru că prințul Euyin a murit din cauza frigului acum trei ani. Când încearcă să te omoare niscăi oameni puternici, cel mai bine este să-i lași să creadă că au reușit. Acum sunt cunoscut drept Donal.

Mototolesc plicul în buzunar. Am fost găsit. Dar de cine?

Mi-a trecut prin minte de mai multe ori în ultimele șase ore că ar putea fi vorba de o ambuscadă. Cercetez din nou mulțimea, în căutarea costumului negru al asasinilor regali. Poate că ar fi un cadou de la dragul meu frate mai mare, merit să pună capăt acestui purgatoriu. Să mă omoare bărbătește. Dar problema este că eu vreau să trăiesc sau, cel puțin, refuz să mor. Iar regele Joon nu ar fi ordonat direct execuția mea, nu a făcut-o nici data trecută, lăsând, în schimb, sarcina asta în seama elementelor naturii.

Deci... ce e la mijloc?

Cine a trimis asta? Sunt paranoic, dar logic știu că nu este vorba de asasinii de la palat, ei nu trimit invitații. Preferă să-ți taie gâtul înainte de a apuca să zici păs.

Nebunie. Este o nebunie să dau curs acestei invitații. Corpul îmi cere să fac cale-ntoarsă. Să renunț. Dar există o singură direcție în care pot să caut răspunsuri: înainte.

Cizmele mele ridică un nor de praf când părăsesc zona pieței. Aici, praful intră peste tot. Nu are niciun rost să încerci să faci curat. Ce n-aș da pentru o baie parfumată în Palatul Qali; pentru coridoarele de marmură rece și fără pată; chiar și pentru copacii umbroși ai grădinii regale, unde servitorii pulverizează o ceață răcoritoare în timpul verii și ne fac vânt cu mănunchiuri de pene. Dar eu am rămas blocat aici, iar soarele, șerpii uscați și vulturii deșertului îmi zboară pe deasupra capului.

Verific dacă nu există ceva urme pe jos, chiar dacă mult prea mulți oameni intră și ies din piață pentru ca asta să fie de vreun mare folos. Totuși, cizmele soldaților noștri lasă niște urme anume, așa că merită cât de cât să cercetez drumul.

Căldura devine sufocantă, în timp ce mă îndrept spre grajduri. Îmi aranjez gluga, uitându-mă încă o dată înapoi. Nimic. Nimic în afară de aer plin de praf și de obișnuiții cumpărători. Dar nimic nu înseamnă că ești în siguranță, înseamnă doar că n-ai observat încă pericolul. Am vânat fiecare creatură din Yusan și puține m-au văzut apropiindu-mă.

Sunt aproape înăuntrul grajdurilor când îl văd: un alt plic roșu. Și apoi observ mâna care îl ține. Și știi că e deja prea târziu pentru mine.

CAPITOLUL TREI

SORA

ORAȘUL GAIN, YUSAN

Pajiștea este frumoasă în această perioadă a anului. Îmi plimb delicat mâna încărcată de bijuterii peste iarba înaltă. E verde, frumoasă și moale și totuși, în același timp, dură și tăioasă. Ca mine.

Nu sunt foarte sigură cum am început să învăț despre culesul de plante sălbatice. Sau cum de a devenit ceva obișnuit. Dar în fiecare săptămână, mă întâlnesc cu cinci copii, cinci mici cerșetori, pe pajiștea din afara zidurilor marelui oraș.

Există un număr surprinzător de plante sălbatice comestibile și fructe de pădure dulci de aici și până la lizieră. Iau copiii sub copaci în zilele mai călduroase ca să-i învăț despre rădăcinile comestibile, dar nu îndrăznesc să merg mai departe de atât. Nu pot.

— Sora, ce zici de asta? întrebă Gli.

Ține în mână o ciupercă pătată. Fetișoara ei, cu buza de sus despicată, se uită în sus la mine, plină de speranță. Buclele ei groase sunt pieptănate pe spate cât a putut ea mai bine.

Gli are nouă ani, aceeași vârstă pe care o aveam eu când am fost răpită. În fine, nu răpită... vândută.

Părinții mei au primit un preț frumos pentru fica lor cea mare. Foștii mei părinți. Eu, ca și acești copii, sunt orfană. Dar, spre deosebire de ei, eu nu sunt liberă.

Mă uit la orizont. Uneori mă gândesc să trec din nou de linia copacilor, de data asta pregătită pentru pădurea Xingchi. Aș putea să fug din Gain și să nu mă mai întorc niciodată. Poate că aș putea parcurge tot drumul spre nord, spre Khitan, unde aș fi în siguranță. Dar apoi îmi amintesc de garanțiile pe care le au. Motivul pentru care nu pot pleca.

— Sora? întrebă iar Gli.

Încă se uită la mine cu ochii ei mari și căprui, așteptând un răspuns. Îmi scutur gândurile și revin la prezent.

— Nu, nu, scumpete, îi spun.

Îmi dau părul lung și negru după ureche, în timp ce mă aplec să mă uit la ciuperca ei.

— Vezi petele astea? Ți amintești ce înseamnă?

Îi las câteva clipe ca să-și amintească lecția de săptămâna trecută.

Gli se încruntă, lăsându-și bărbia la piept.

— Otravă.

— Așa e, spun eu.

Îi mângâi obrazul și-i ridic fața. Are pielea mai închisă la culoare decât paloarea mea nordică. Și este gata-gata să plângă. Viața n-a fost iertătoare cu greșelile ei. Dar eu pot fi.

— Ți-ai amintit după ce ai uitat, ceea ce este la fel de valoros cu a ști de prima dată, îi spun eu. Poate mai mult, pentru că acum o să-ți rămână în memorie.

Fac o pauză și-i arunc ciuperca din mână.

— Le evităm pe cele otrăvitoare.

Zâmbește, chiar dacă a greșit, și îi zâmbesc și eu. Și apoi Tao, care are cinci ani și nu pare să se străduiască atât de mult să cu-leagă ceva cât să mă țină de mână tot timpul, mă trage deoparte ca să urmărească un fluture. Alerg cu el, ridicându-mi ușor poala rochiei mele colorate. Copilăria este scurtă și bucuriile sunt rare pentru săracii din Yusan. Chiar și mai rare pentru asasini ca mine.

Dar soarele strălucește pe pajiște și este o vreme blândă de după-amiază, iar copiii chicotesc și fluturii plutesc pe briza ușoară. Aerul miroase a pământ și a flori sălbatice, cu un ușor iz dinspre Marea de Vest. Soarele va fi în curând înlocuit de ploile abundente

din sezonul musonic. Așa că încerc să savurez zilele însorite. Să le țin minte.

Încerc să văd că încă există ceva bun în acest tărâm. Că sunt unul dintre cei norocoși. Că am supraviețuit. *Noi* am supraviețuit.

Copiii și cu mine abia terminăm de cules bunătațile de mâncare când zărim o figură la marginea pajiștii. Un fior rece îmi trece pe șira spinării și umerii mi se încordează. Aș recunoaște oriunde armăsarul cel negru și silueta călărețului. E Contele. Și zeii îl urăsc. I-am dorit moartea de mii de ori. Dar, din păcate, zeii nu onorează rugămintele fetelor ca mine.

Presupun că este considerat un bărbat atrăgător, dar banii și statutul social tind să îmbunătățească părerea lumii despre oamenii puternici. Seniorul meu cu o inimă neagră ca tăciunele are douăzeci și cinci de ani. Iar eu îl văd așa cum este.

— Bine, copii. Săptămâna viitoare, la aceeași oră? întreb eu.

— Da, domnișoară Sora, răspund ei la unison.

— Bine, zâmbesc, dar am degetele înghețate când o mângâi pe umăr pe Gli. Acum, mai bine porniți la drum.

Dacă, din întâmplare, Contele e într-o dispoziție proastă, poate înșfăca un copil să-i taie gâtul. Știu că nu va fi pedepsit dac-o face. Iar eu știu asta pentru că l-am văzut făcând-o cu ani în urmă. Vreau să îndepărtez copiii de el cât mai repede cu putință. Dar mititeii ăștia au fost crescuți pe străzi. Simt imediat pericolul care plutește în aer și dispar în câteva secunde. Continui să zâmbesc câteva clipe la câmpul pustiu, înainte de a mă porni spre cal. E un cal de război, care m-ar călca în picioare de cum m-ar privi. La fel ca și călărețul lui. Pe măsură ce mă apropiu de ei, zâmbetul mi se șterge de pe față.

Ochii căprui ai Contelui mă cântăresc mereu de parc-ar face vre-o ofertă la bursa zahărului. Ca și cum s-ar gândi unde să mă consume data viitoare. Totuși, nu este vorba de dorință, ci de posesie. Pentru că el mă deține, trup și suflet.

Îmi înclin aproape imperceptibil capul.

— Milord.

— Arăți bine, Sora.

Zâmbește, cercetându-mi din nou corpul – în cazul în care am ratat cumva prima tură.

— Deși n-o să pricep niciodată de ce te chinui cu copiii ăia mizerabili.

Mă uit lung la el. N-a pus o întrebare, așa că nu trebuie să-i dau vreun răspuns. Și oricum nu sunt aici pentru conversație.

Contele oftează și-și întinde mâna înmănușată, dându-mi o carte de vizită. Pe ea e mângălit un nume. Pur și simplu, mi s-a dat o nouă țintă. O altă persoană de ucis. Un suflet de răpit.

Iar eu nu am de ales.

Crima este modul în care îi restitui Alteței Sale toți munii de aur dați foștilor mei părinți. Banii risipiți pe educația și formarea mea, formarea pe care n-am cerut-o niciodată și care a lăsat nenumărate cicatrici, majoritatea invizibile. Fiecare asasinat plătește prețul meu de achiziție și dobânda uriașă care a început să se acumuleze de acum doisprezece ani, când am fost vândută. Dar trebuie să îi dau înapoi, altfel sora mea mai mică, Daysum, ar suferi lucruri de nedescris. Iar ea este singura familie care mi-a mai rămas.

Ea este „pupila” lui, care este un cuvânt mai blând pentru prizonieră. Când am fost vândută, ea a fost luată sub tutela lui.

— Când? întreb eu.

— În seara asta, Sora, spune Contele.

Fața lui arsă de soare capătă un aer rece – adevărata lui expresie, care îi dezvelește cruzimea.

— Corpul lui ar trebui să fie rece până în zori. Dacă este, atunci ai să poți s-o vezi pe sora ta mâine, preț de un ceas.

Pleacă și mă lasă singură pe pajiște.

Amenințarea este clară: dacă nu reușești, n-ai s-o mai vezi niciodată pe Daysum.

CAPITOLUL PATRU

ROYO

ORAȘUL UMBRIA, YUSAN

Când ajung, în sfârșit, la ușă, nu-mi mai simt deloc nenorocitele de degete. Alți oameni, nebuni și prea încrezători, merg cu mâinile în buzunare, dar eu nu-mi pot permite să fiu prost. Nu pot să-mi permit răgazul în care mi-aș scoate mâinile sau lovitura pe care n-aș putea-o evita doar pentru a-mi ține mâinile la căldură.

Dar am ajuns acasă. „Acasă” este un soi de baracă prin care sullă vântul, destul de aproape de Sol ca să-i simt duhoarea, însă chiria este doar de un mun de aur la fiecare două luni, așa că rămân aici.

Verific exteriorul în căutarea unor semne de efracție. Ferestrele sunt închise cum trebuie. Obloanele decolorate sunt acolo unde ar trebui să fie. Mulțumit, deschid cele trei lacăte de pe ușă, apoi intru și aprind lămpile cu petrol.

E aproape la fel de frig înăuntrul barăcii ca și afară. Nu las soba aprinsă când plec de acasă – e o risipă de bani. Dar mi-aș fi dorit s-o fi făcut în seara asta. Am nevoie de mângâierea unui foc strașnic.

Readuc jarul la viață și îmi încălzesc mâinile lângă cărbunii abia aprinși. Durează câteva minute, dar, într-un sfârșit, sunt dezghețat suficient de bine ca să-mi pot începe rutina.

Nu e mare lucru aici: o masă și două scaune, un jilț lângă sobă, un pat și o baie. Mă ridic de pe scaun, mă asigur că draperiile